

ράσον και τὸν σκοῦφον ἑνὸς καλογήρου. Δὲν ἀπεκομίσαμεν δυστυχῶς οὐδ' ἓνα στίχον ἐν τῇ μνήμῃ μας· μόνον τὰ ὅσα μας βουίζουν ἔτι ἐκ τοῦ βρόντου τῆς φωνῆς τοῦ ἀπαγγέλλοντος τοὺς στίχους τοῦ ρασοφόρου· καὶ μίαν ὁμοιοκαταληξίαν ἐνθυμούμεθα πλουσίαν, σχεδὸν καλαμπουριστικὴν, τῆς λέξεως *κάλη* μετὰ τὴν κλητικὴν τοῦ *κάλη*ς!

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ τὸ σαλῶνιο τοῦ κ. Σκουζέ ἦτο ἀκόμη ἀνοικτὸν καὶ φωτολαμπές· ὁ ὑποψήφιος διετῆρει ἔτι τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ περιβολήν· δηλ. τὰς φιλοφρονήσεις, τὰς χειραψίας, καὶ τὰ μειδιάματα. Προσεδόξα ἀκόμη ἀπὸ τὰ χωρῖα, καὶ ἀνέμενεν. "Ἦθελε νὰ ἐξατμίσῃ καὶ τὴν ἐσχάτην σταγόνα τῆς ἐλπίδος.

Τὰ μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν γνῶσιν τοῦ ὀλιγοῦ ἀποτελέσματος οἱ ἐν διαδηλώσει περιπάτοι τῶν, ἐκλογέων μέχρι τῆς ἰδιαιτέρας οἰκίας τοῦ κ. Χοῖδᾶ, ὁ λόγος τοῦ κ. Χοῖδᾶ, αἱ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φιλήμονος ζητωκραυγαί, καὶ οἱ χαιρετισμοὶ τούτου πρὸς τὸ πλῆθος, καὶ τὰ λοιπὰ παραπλήσια, εἶναι γνωστὰ ἐκ τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων.

Ὁνολογούσ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τοὺς Γορτυνίους

"Ἄν γίνουν εἰς τὸ Κράτος ἐλευθερ' ἐκλογαί,
θὰ λείψουν καὶ αἱ δέκα τοῦ Φαρῶ πληγαί.

Φ α λ έ ρ

Μετὰ τὸ πρό τινων ἡμερῶν ἀπευθυνθὲν διὰ τῆς δημοσιότητος εὐχαριστήριον πρὸς τε τοὺς συνεπαρχιώτας ἐκείνους, αἵτινες ὑπέγραψαν τὴν αἴτησιν, δι' ἧς ἐπροτάθην ὑποψήφιος βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν γεννησομένην τῇ 27 Νοεμβρίου ἐκλογὴν, καὶ πρὸς τοὺς φίλους, ὅσοι κατέβαλον τὸ τί-

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπηκολούθησεν, ὡς ἂν προησθάνθησαν ὅλα ὅτι σοβαρὸν γεγονός ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν. Ἡ βαρὴν πρώτη συνῆλθε καὶ κτυπῶσα τὰς χεῖράς της ἐψιθύρισε:

— Ὅριστε! αὐτὸ μοῦ φαίνεται λίγο σπουδαῖο!

— Τί μάς θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ἠρώτησεν ἡσύχως ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπῆντα κανεῖς, ὁ Μπασελίνος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Κυρία μαρκησία, εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Μουλινέ, νεοφερμένοι ἐδῶ, ἔκριναν καλὸν νὰ κάμουν μερικὰς ἐπισκέψεις γειτονικάς. Βεβαίως ξεύρετε ὅτι εἶνε ἔθιμον αὐτό. Ἀρχισαν ἀπὸ τὸ φρούριον· αὐτὸ καὶ δίκαιον καὶ φυσικόν εἶνε. Ἡ οἰκογένεια Μπωλιέ εἶνε μία τῶν σπουδαιοτέρων καὶ ἀρχαιότερων οἰκογενειῶν τῆς ἐπαρχίας. Ἐπειτα ὁ κύριος Μουλινέ δὲν εἶπεν ὅτι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ κόρη του γνωρίζει τὴν δεσποινίδα Κλαίρην; . . Ἰδοὺ λόγοι περισσότεροι ἀφ' ὅτοι χρειάζονται διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐπίσκεψιν των.

— Ὑποθέτω, θεία μου, ἐφώναξεν ἡ βαρὴν ραγδαίως, ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ υποβάλψετε τὴν οἰκειότητα τῆς οἰκογενείας Μουλινέ; Ποία σχέσις ἔχει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ προσώπου καὶ ὑμῶν; Αὐτὸς εἶναι ὁ χυδαιότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὅσῳ δὲ γιὰ τὴν κόρη του σὰς εἰδοποιῶ ὅτι εἶνε ἡ φροδωτότερη πανοικίτισσα, ἡ ὁποία ἔχει νὰ ὑπάρξῃ. Ὅριστε τοὺς τώρα τοὺς σοκολατιέριδες ποὺ θέλουν

μῆμα τῶν ἐκλογικῶν εἰδῶν, δὲν μένει πρὸς συμπλήρωσιν ἑτερον—καθόσον τὰ κατόπιν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν εὐνοϊάν σας πλέον—εἰμὴ ἡ προσωπικὴ μου ἐκλογικὴ ἐνέργεια, ἧς ἄρχομαι πρῶτον διὰ τῆς παρακλήσεως πρὸς τοὺς εὐαρεστηθησομένους νὰ με ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν τοῖς διαφόροις ἐκλογικοῖς τμήμασι παρὰ τῇ κάλῃ μου φίλους, νὰ θέσωσιν ὡς ἔμβλημα ἐπ' αὐτῆς τὸ σύνθημα «**σουγγὰ Κολοκοτρώνη**» καὶ δεύτερον διὰ τῆς ἀπαιτήσεως νὰ λέγωσιν εἰς τοὺς τυχόν ἐρωτῶντας ψηφοφόρους ρητῶς τ' ἀκόλουθα:

«Τίς εἶνε, περιττὸν νὰ σὰς εἴπωμεν, διότι τὸν δεικνύει τὸ ἐπὶ τῆς κάλῃς τοῦ ἔμβλημα. Ποίας ἀρχὰς ἔχει, καὶ αὐταὶ ἐπίσης εἰσὶν Ἑλλήσιγνωστοὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτών» περιττὸν ἡλοιπὸν νὰ σὰς ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ἐκ καθήκοντος, ὡς ὀφείλει ἕκαστος, εἶνε ἀνέκαθεν καὶ διαρκῶς ἀντιπολιτευόμενος κυβερνήσεως, ἥτις, ἀπὸ τοῦ 1865 κυρίως, ἀλλάσσει μὲν πρόσωπα κατὰ καιροὺς, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν ὁλοθρίαν καὶ ἀνθηλληνικὴν τῆς πορείας· περιττὸν ἐπίσης νὰ σὰς προσθέσωμεν ἀκόμη, ὅτι εἶνε ὁπαδὸς τῶν **παραιτήσεων** ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, κινῶν μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, ὅσάκις βλέπει τοὺς ἀρχομανεῖς πολιτικούς ἐκείνους, οἵτινες, ὅταν ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν, διὰ νὰ τὴν κρατήσωσιν ἔτι μίαν στιγμὴν, λησμονοῦσι πάντοτε τὸν σεβασμὸν πρὸς ἑαυτοὺς, καταντῶσι πολλοὶ τούτων ἀληθεῖς στηλίται καὶ μαραίνουσι τὸν τόπον. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἰδιότροπος ὑποψήφιος εἶνε ἐνώπιόν σας. Τώρα ἰδοὺ τὸ λευκὸν **νὰ** τῆς κάλῃς του, ἰδοὺ καὶ τὸ μέλαν **ὄχι** αὐτῆς. Μὴ ἐρωτᾶτε ἡμᾶς, ἀλλὰ τὴν συνείδησίν σας, καὶ ψηφίσατε ὅπως αὕτη σὰς ὑπαγορεύσῃ».

Ναί, ἀγαπητοί μου συνεπαρχιώται, μόνον τὴν συνείδησίν σας νὰ ἐρωτᾶτε πάντοτε, οὐχὶ μόνον προκειμένου περὶ ἐνασχέσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἰδιωτικοῦ σας βίου ἀκόμη, διότι ἡ συνείδησις εἶνε ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὁδηγός, ἡ δὲ ἀνάπαυσις αὐτῆς τὸ μόνον ὅπερ τηρεῖ

νὰ κάμουν σχέσεις, ὅπως ἔκαμαν ἑκατομμύρια καὶ ὅπως ἡγόρασαν ἐπαύλεις! Μὴ τοὺς δεχθῆτε, θεία μου, καὶ ἀντισταθῆτε εἰς τὴν ἀπόπειραν αὐτὴν τῆς προσβολῆς τῆς ἀξιοπρεπείας σας!

— Νομίζω, ἀγαπητή μου, εἶπε ψυχρῶς ὁ βαρὴν, ὅτι ἡ θεία σας ἔξεραι πολὺ καλὰ τί πρέπει νὰ κάνῃ, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σας.

Ἡ μαρκησία ὕψωτε τὴν κεφαλὴν διατάζουσα. Προφανῶς ἐθροβήθη πολὺ. Ἡ ράθυμος φύσις τῆς ἀπεστρέφετο τὰς περιπλοκάς καὶ τὰς δυσκολίας. Ἐπειτα στρεφόμενη πρὸς τὴν θυγατέρα της, ἥτις εἶχε μείνει ἀπαθὴς καὶ σιωπηλὴ, ὡς νὰ ἦτο ξένη εἰς τὴν συζήτησιν, ἥτις ἐγένετο ἐνώπιόν της.

— Κλαίρην, εἶπε, τί νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ κάνουμε;

— Μητέρα, ἀπῆντησεν ἡ νέα ἡσύχως, μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολο νὰ κλείσουμε τὴν πόρτα μας ὅτὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Μουλινέ. Πρέπει νὰ βροῦμε μίαν πρόφασιν, διὰ νὰ τὸ κάμουμε. Ποία νὰ βροῦμε; ὅτι λείπουμε; Ἴσως ἀπὸ τὴν ἀμαξάν τους εἶδαν τῇ; κυρίαίς καὶ τοὺς κυρίους νὰ παίξουν ὅττην αὐλή. Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα ὅτὸ παράθυρο. Νὰ ποῦμε καθαρά ὅτι δὲν δέχεσθε, θὰ ἀπαντούσαμε ἀγενῶς εἰς διάβημα πολὺ εὐγενὲς καὶ πολὺ κολακευτικόν. Ἀξίζει νὰ τὸ κάνουμε; Δὲν τὸ πιστεύω. Πρέπει νὰ δεχθῆτε, καὶ ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἐπίσκεψις, τότε σταματᾶμε πλέον Δὲν συμφωνεῖτε;

(ἀκολουθεῖ)

τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ φέρει τὴν εὐλογίαὶν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ.

Λοιπὸν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὅσοι ἐμπνέσθε ἐνδομύχως ὑπὲρ ἐμοῦ, ρίψατε εἰς τὸ λευκὸν τὰς ψήφους σας· ὅσοι δὲ πεισθῆτε νὰ τὰς ρίψετε εἰς τὸ μέλαν, μὴ τοῦλάχιστον, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ ψήφιστε ὑπὲρ τινος—ὡς συνέβη δυστυχῶς πολλάκις μέχρι τοῦδε—ἐξ ἐκείνων, οἵτινες, παρυσιασθέντες, διὰ τῆς βουλευτικῆς ἐπιτυχίας των καὶ οὗτοι, ὡς **μόστρα** τῶν ἐκλεκτῶν τῆς Γορτυνίας, οὐχὶ μόνον ἔνεκα τῆς ποιότητός των, δὲν ὕψωσαν τὴν ὑπόληψιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν κατεδίδικασαν διὰ τῆς διαγωγῆς των εἰς τὸν γενικὸν ψιθυρισμὸν, καὶ οὕτω οἶονεῖ ἔδωκαν τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς αὐθάδεις νὰ τὴν χαρακτηρίσωσιν ὡς μὴ ἐννοοῦσαν τὰς ἐλευθερίας καὶ κύπτουσαν εἰς πᾶσαν κυβέρνησιν.

Ναί, καὶ ἂς μὴ σὰς πικράνουν οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἀπὸ βαθείας ὀδύνης διαφυγόντες λόγοι μου, διότι, ἐκτὸς ὅτι εἶμαι ἀδελφός σας, τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις μόλις ἀπαλλαγέντα τῆς φυλακῆς, ἐν ᾗ τὸν εἶχε ρίψει κατὰ τὸ 1874, διὰ μέσου τοῦ τότε κληθέντος **ὑπουργείου τῶν στηλιτῶν** ἢ πλεκτάνῃ τῆς προδοτικῆς **σχολῆς τῶν ἐπιτηδεύων**, σεῖς, καταφυγόντα μετ' ὀλίγον εἰς τὰ αὐτόσε ἀπόρθητα βουνά μας, ἀντὶ νὰ τὸν δεχθῆτε καὶ τὸν ἐνισχύσητε, τὸν ἡναγκάσατε, ἀπελπισθέντα, νὰ καταφύγῃ, ὅπου ἄλλοτε καὶ ὁ καταδιωχθεὶς ἐπίσης παρ' ὑμῶν πάππος του γέρω Κολοκοτρώνης, εἰς Ζάκυνθον.

Ἐκτὸς, λέγω, ὅτι εἶμαι ἀδελφός σας καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παραπονῶμαι εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν μου οἰκογένειαν, ἀνῆκω συγχρόνως εἰς τοὺς ἀδιαφοροῦντας δι' ἑαυτοὺς **ἐργάτας τοῦ λαοῦ** καὶ λέγω καθαρὰν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ ἀτρόμητος Γορτυνία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ἰμπερατῆς κατὰ τὸ 1821, συμπαρasyρθεῖσα σήμερον πολλάκις καὶ ψηφίσασα βουλευτὰς μεταξὺ τῶν ἀξίων καὶ ἀνθρωπίνους, ἔκαμε τὴν κοινωνίαν νὰ διστάσῃ διὰ τὴν φημιζομένην υπερφάνειάν της καὶ ν' ἀπιδάσῃ τότε διὰ τὰ γεγόμενα. Ἄν δ' ἐξετάσητε καὶ σεῖς μετὰ ψυχραιμίας τοὺς λόγους μου, θὰ τὸ ὁμολογήσητε, ὡς τὸ ὁμολογεῖ ἐκάστοτε, δὲν ἀμφιβάλλω, ἡ ὀρθὴ κρίσις καὶ ἡ συνειδήσις σας.

Μὴ σὰς πικράνουν λοιπὸν οἱ λόγοι μου, ἐπαναλαμβάνω, διότι θ' ἀδικήσητε καὶ τὴν νοημοσύνην σας καὶ ἐμὲ τὸν ἀγαπῶντα πολὺ, πάρα πολὺ, ὑμᾶς συνεπαρχιώτην σας.

Ἄλλ' ἐὰν αἰφνης σὰς πικράνουν, τότε καταψηφισατέ με, διώξατέ με ἐκ νέου ἐπὶ τέλους, ὡς πράττετε πάντοτε εἰς ἐμὲ, διότι ἐγὼ, ἀτενίζων ἀείποτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός μου καὶ οὐχὶ εἰς ἐπιτυχίας διὰ κολακειῶν, ροσφετιῶν, ψευδυποσχέσεων καὶ ποταποτήτων, εἶμαι ἀδιόρθωτος, δὲν μεταβάλλομαι, οὐδὲ ταράσσομαι ἀπὸ ἀποτυχίας, φυλακᾶς, ἐξορίας, στερήσεις, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω, ὅσας εὐρίσκω εὐκαιρίαν νὰ ἐκρηγνῶ τὸ βεζούδιον τοῦ πόνου, ὅπερ καίει τὸ στήθος μου, διὰ τὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος καὶ νὰ φωνάζω δυνατὰ : Ἔως πότε θὰ εἴμεθα οἱ δολοφόνοι τῆς ἀτυχοῦς σήμερον !

Ναί ! καταψηφισατέ με· προτιμῶ τούτο, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσω τὴν πονηρὰν ὁδὸν τοῦ συρμοῦ, ἀλλὰ πρὸς παρηγορίαν μου, διὰ τὴν διηνεκὴ ἐναντίον μου καταφορὰν σας, ψηφισατέ τοῦλάχιστον ἱκανὸν, μνηρωμένον, ἀξίζοντα τὸν κόπον, καὶ οὐχὶ ἐπαναλέγω ἀνθρωπόσχημόν τι ἀθυρμάτιον, μουγκρίζον μόνον καὶ ἡ ὄχι ἀναλόγως τῆς ὠθήσεως· διότι οὐδεὶς ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα ἐπὶ τέλους τὴν χθὲς Γορτυνίαν τῶν Τιτάνων, οἵτινες ἔκαμον κατὰ τὸ 1821 τοὺς ἐχθροὺς νὰ λέγῃσι ὁμνῶντες «μὰ τὸ **Καρυτινὸ ντουφέκι**», τὴν Καρύταιναν,

λέγω, τῶν γιγάντων ἴτε, **ἀρματωλῶν, προὔχόντων καὶ ἀρχιερέων** νὰ ἡττάσθησιν σήμερον Γορτυνίαν τῶν ἑρπετῶν, ὅπως κατέστησεν ἡ κατὰ τὰς χθὲς ἐνδόξους Ἀθήνας, σήμερον Ἀθήνας τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς προδοσίας.

Ἀκοῦσι ταῦτα, καὶ ἂς θεωρηθῶσι μάλιστα καὶ ὡς ἐκλογικὴ μου ἐνέργεια, διότι, μὰ τὴν ἀρπαγείσαν δολίως παρὰ τῶν Ἀγγλῶν Κύπρον μας, ἐπὶ τέλους δὲν ἀξίζει καὶ πλειότερος κόπος ἢ ἐργασία, ὅπως θηρεύσῃ τις εἰσοδὸν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ σήμερον, ὅτε, ἐνὼ καὶ αὐταὶ αἱ σμαρίδες ὑπερετιμήθησαν, τούτου ἡ ἀξία ὑπετιμήθη τόσον—τοῦ κοινοβουλίου, λέγω, παρ' οὗ καὶ **μόνον δυστυχῶς**, ἅμα τῇ συναισθησὶ τῶν μελῶν, δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ διόρθωσις, διότι μόνον ἐννοοῦσα Βουλὴ σώζει, ὅπως Βουλὴ ἀνοηταίνουσα, ὁδηγεῖ, ὡς τὸ βλέπετε, εἰς ἐγκλήματα, κλονισμοὺς καὶ ἀποσύνθεσιν.

Ναί, ἀκοῦσι ταῦτα. Ὅθεν περαίνων ἀναμένω ἢ τὴν ἐπιτυχίαν μου, ὅπως εὑρεθῶ εἰς θέσιν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν Βουλὴν, νὰ ζητήσω, ὡς ἔγραψα καὶ κατὰ τὸ 1869, συμφώνως μὲ τὰς συνθήκας τοῦ πολιτεύματος, τὰ δύο **σωσέδια** τοῦ ἔθνους, ἥτοι

Πρῶτον **ἀπολογισμὸν** (Ἀρ. 60 τοῦ συντάγματος) — ὃν ὑπεκφεύγουσιν αἱ Κυβερνήσεις διὰ λόγους εὐνοήτους—ἀπολογισμὸν, λέγω, διὰ νὰ γνωρίσωμεν, ἀποῦ ὁ προϋπολογισμὸς κατ' ἔτος κανονίζει τὰ ἀναγκαῖα ἐξοδα καὶ μὲτὰ μὲτὰ μὲτὰ μάλιστα, ποῦ ἔδαπανήθησαν τόσα ἑκατομμύρια πλέον τῶν ὀρισθέντων, ἅτινα ἐπροκάλεσαν τὰ γνωστὰ τοκογλυφικὰ δάνεια καὶ τοὺς υπερόγκους σήμερον ἐξ ἀνάγκης τεθέντας φόρους διὰ τὸ ἰσοζύγιον.

Δεύτερον τὴν **ἰσοδιότητα** τῶν ὑπαλλήλων, μετὰ νόμου αὐστηροτάτου περὶ προσόντων, ὅπερ ἀποκρούουσιν οἱ βουλευταὶ ἐκ συμφέροντος, θέλοντες νὰ ἐπηρεάζωσι καὶ πιέζωσι τὰς ἐπαρχίας των, καὶ μὴ ἐννοοῦντες, ὅτι τούτο εἶνε μία τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς διοικητικῆς (ἐνεκα τῆς ἐν γένει ἐπεμβάσεώς των) παραλυσίας, ἔτι δὲ, τὸ χεῖρον, ἡ πρωτοῦργος καὶ ἀρχικὴ πηγὴ, ὅλων σχεδὸν τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων.

Ἀναμένω, λέγω, ἢ τὴν **ἐπιτυχίαν** μου, ὅπως ἐργασθῶ λυσιτελέστερον, ἢ τὴν **ἀποτυχίαν** μου, ὅπως ἐπανέλθω εἰς τὰς μελέτας μου καὶ τὴν ἡσυχίαν μου μὲ ἀναπαυμένην συνείδησιν ὅτι ἐφρόντισα, σὰς εὐχομαι νὰ εὐδαιμονήσητε, καί, ἐὰν δὲν ἐδίσταζον μὴ καὶ φανῇ παράξενον εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντάς με, ἤθελον προσθέσει παρὰ τῇ ἀπὸ καρδίας εὐχῇ μου τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μ' ὄλην τὴν ἀπόκρουσιν, ἣν ἀπαντῶ παρ' ὑμῶν πάντοτε, σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς λυποῦμαι τόσον, ὅσον καὶ τὴν ἀτυχὴ πατρίδα, ἥτις κατέστε **πρότυπον**.

Καὶ πάλιν σὰς ἀσπάζομαι.

Θ. Γ. Κολοκοτρώνης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Κατὰ θετικωτάτας ἐκ Σοφίας εἰδήσεις καὶ πάλιν δεινοῦται ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Ἡγεμονίας. Ὁ ἑκτακτος αὐτόθι ἀπεσταλμένος τοῦ Τσάρου, πρέσβυς ἐν Βρασιλίᾳ Ἴονιν, βαρέως φέρων τὴν ἀποτυχίαν ἐν ταῖς ζητήμασι τῆς παραμονῆς τῶν Ρώσων στρατηγῶν ἐν τῇ Βουλγαρικῇ ὑπουργείῳ, καὶ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐπιψηφίσεως τῆς συμβάσεως τῆς τετραμεροῦς συνδιασκέψεως, περὶ συνενώσεως τῶν Αὐστρο-ουγγρικῶν σιδηροδρόμων μετὰ τῶν Τουρκικῶν διὰ Σερβίας καὶ Βουλ-